

זמני שבת קודש

רבונו	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:14	19:39	18:40	בני ברק
20:17	19:37	18:24	ירושלים
20:15	19:39	18:33	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה והמוסדות

מהו גוג ומגוג?

מתי תהיה מלחמת גוג ומגוג וכמה זמן היא תערוך?

חג הפסח

בסוף ברכת המזון, אנו אומרים 'הרחמן' ייחודי, בו אנו מבקשים שזכה ליום שצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, כי בליל פסח אנחנו זוכים לזעיר אנפין מהעונג הרוחני הנעלה הזה, כאשר אנו יושבים מעוטרי מצוות ונהנים מזיו השכינה, אורחים אציליים בחיק אבינו שבשמים. לכן הלילה הזה נקרא ליל הסדר - כי אין מי שיודע לערוך סדר נכון טוב יותר מבורא עולם, והוא המסדר עבורנו את הטוב ביותר תמיד, וגם בליל הסדר.

אדם שמתארח אצל עשיר גדול, שגם מביטיח לו מתנות יקרות ערך בסיום האירוח, לעולם אינו דואג מקצב הסעודה, משיבושים במהלכה, מתקלות העשויות לצוץ. אורחיו של בורא עולם, אין כל ספק שאיננו מודאגים או לחוצים, אין בנו שמץ של מתח ולא בדל של דאגה. הן אנו אורחיו של מלך מלכי המלכים!

כשאדם חש את התחושות הללו - אווירה רגועה ושלווה, אצילית וחגיגת, ממלאת את כל יישותו. גם אם דבר משתבש - הוא יודע שזה חלק מהסדר, גם אם משהו לא בדיוק כפי שרצה - בטוח הוא שזה הסדר הנכון עבורו. כי בעומק נפשו הוא חש את האושר להסב בשולחנו של מלך המלכים, ואין מאושר ממנו בעולם!

גם אם משהו השתבש חלילה - הבה לא נשכח את היותנו אורחים, הבה לא ניתן לתחושות ה'חבוקה ודבוקה' ה'לחמוק מאיתנו. הבה נקבל את הסדר שקבע לנו הבורא בהכנעה ובביטול, מתוך הבנה שזה הסדר הטוב עבורנו. וככל שנחווה את חג הפסח בצורה כזו - כך נזכה להתקרב בו לאבינו שבשמים ולזכות להשפעותיו הברוכות!

(הרב אשר קובלסקי)

הגה"ק המקובל רבינו סלמן מוצפי זצ"ל אמר כי רוסיה היא מלכות "גוג" של ימינו אשר נמצאת בצפון העולם, ושולטת על גזעים ושבטים עתיקים, עמלקים, כנענים, צוענים ועוד, משבעים אומות, והם אשר יבואו עם חילם הרב לכאן.

יש שמועה בשם הגר"א שמלחמת גוג ומגוג תארך י"ב דקות. הגר"א היה לפני שלוש מאות שנה - ולא היה ידוע אז על פצצת אטום או מימן, המלחמה היתה נמשכת אז שנים על שנים. עוד מובא בשם הגר"א שבגוג ומגוג השלישי יכחד שלישי מהעולם. פחד פחדים!

אומרת הגמרא ברכות: אמר רבי יאשיהו כל המרפה עצמו מדברי תורה אין בו כח לעמוד ביום צרה שנאמר "התרפית ביום צרה צר כוונך" - מי שמרפה עצמו בדברי תורה אינו יכול לעמוד ביום הצרה, ובפרט בצרה הזו של גוג ומגוג. והמגן הגדול ביותר זה לימוד התורה.

רוץ לשיעורי תורה וזכה תנצל מחבלי משיח, וכל הבית משתנה לטובה - האדם נעשה עדין, הוא שומע על הכרת הטוב ועל בין אדם לחברו והוא משתנה לטובה. אנחנו על סף הגאולה, אם לא נתחזק עכשיו פתאום יבוא יום ה' הגדול, ואז כבר אי אפשר לחזור בתשובה! ואומר הנביא מלאכי, "הנה היום בא בוער כתנור, והיו כל הרשעים קש, וליהט אותם היום הבא אשר לא יעזוב להם שורש וענף".

התורה"ק היא הגנה, מי יודע אם לא נגזר עליו משהו אתה בא לשיעור תורה - אתה אומר תהלים ואתה מציל את כל הבית. אדם מתבקש לתת צדקה, הוא אומר נתתי כבר, אבל אתה לא יודע אולי הצדקה הזו תציל אותך, צדקה תציל ממות. ואין הצדקה נמדדת אלא לפי המסירות והקושי. כשאדם מתאמץ מעבר לכוחותיו הוא עושה רעש בשמים, עלינו להתאמץ ביותר, הרבה יותר מיכולתינו, העולם במצב מסוכן, חוששים מנשק כימי, פצצות אטום, מי יודע מה ילד יום, אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים. שבת שלום ומבורך!

אנחנו בפתח של הגאולה. אבל יש לנו שלטון של שונאי תורה, והעולים על כולנה הבג"ץ הרשעים - ראשי תיבות בגיהנום צועקים - אנשים אוכלי שפנים וארנבות, לא די שהכניסו חמץ לבתי חולים רוצים להכניס חמץ לצבא, הם בעצמם חמץ, נבילות וטריפות, מי הם שחולקים על משה רבינו, מי הם שחולקים על התורה הקדושה - אתם תגידו לחלל שבת, לאכול טרפות?! שמו שופטים בבית המשפט כולם שמאלנים.

התקשורת הנוראה עוקרת מהאדם כל שמץ של צניעות ענוה ובושה. התורה הקדושה דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, דרך התורה דרך הצניעות והענוה והבושת והיראה, והתקשורת כולה ההפך מזה ממש, ועוקרת מעם ישראל אמונה בחיי צדק, אמונה בנשמה, אמונה בקב"ה ואמונה בתורה. בעולם החילוני כל מה שהם עשו זה חורבן, החריו את הבית היהודי, בתים נחרבים, חינוך הרוס, ילדים גדלים עקום, הכל חורבן. ולהבדיל התורה"ק כל נתיבותיה שלום.

בספר לב אליהו כתב רבי שלום שברון מפיו של מרן הגר"א לאפיין זצוקללה"ה, וזה לשונו: "אני שמעתי בלונדון מפי הקדוש ר' אלחנן וסרמן זצוק"ל, שאמר בשם החפץ חיים זצוק"ל,

שחז"ל אומרים שמלחמת גוג ומגוג תהיה שלוש פעמים, ואז היה אחרי המלחמה העולמית הראשונה, ואמר החפץ חיים שהמלחמה הזאת הייתה מלחמת גוג ומגוג הראשונה, ובעוד עשרים וחמש שנה בערך, תהיה עוד מלחמה עולמית שניה, שהמלחמה הראשונה תהיה כאפס נגדה, ואחר כך תהיה מלחמת גוג ומגוג שלישית - עת צרה היא ליעקב, אבל ממנה יושע. וסיים הגר"א אלחנן ואמר, כי חבלי משיח מוכרחים לעבור, רק המשכיל בעת ההיא ידום ויתכונן בהכנה דרבה אולי יזכה לראות בנחמת ציון וירושלים".

מספר רבנים סיפרו בשלב זה או אחר ששמעו מפי ה'חפץ חיים' אחרי מלחמת העולם הראשונה, כי 25 שנים לאחר תפרוץ מלחמה שהראשונה תהיה לעומתה כמשחק ילדים, ואחרי שנים לאחר השנייה תפרוץ מלחמה שלישית גדולה מכולם, ואז יבוא משיח.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סיגלית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

תערוך לפני שולחן

ר' יוסף מכהן כמשגיח כשרות מטעם מערכת הכשרות של הגאון רבי אשר יעקב ועסתיים זצ"ל אב"ד במנצ'סטר. מפעם לפעם נשלח ר' יוסף למדינות רחוקות, כדי לעמוד על טיבן של מוצרי מזון שונים המיובאים משם למפעלי המזון, או כדי לעקוב אחר שלבי היצור ולוודא שהם נעשים על פי כל כללי הכשרות.

כך מוצא את עצמו אחת לתקופה, מהלך במדינה זרה ובלתי מוכרת, כיהודי יחיד בין רבבות גויים. עושה את סדרי יומו בינו לבין עצמו, ללא בית כנסת וללא מנין, טועד מן הציוד הכשר אשר הביא מביתו, ומייחל לשוב בהקדם אל חיק מולדתו ומשפחתו.

מעולם לא שהה ר' יוסף ביום השבת על אדמת ניכה. לא הסכין מעודו לעשות את יום שבת קודש ללא בית כנסת וללא סעודות דמהימנותא כדבעי, במחיצת בני המשפחה. כל נסיעותיו מתוכננות היו להסתיים לקראת סוף השבוע, באופן שיוכל למצוא את עצמו בביתו כבר ביום שישי.

גם הנסיעה הנוכחית, עליה נסוב הסיפור דנו, אמורה היתה להסתיים לפנות בוקר של יום שישי. רק ביום שלישי נודע בהנהלה שיש צורך לבצע נסיעה מהירה ומיידית לאחת הארצות. בלילה שבין שלישי לרביעי המריא ר' יוסף לאותה מדינה נידחת, ולקראת ערב של יום רביעי החל הייצור, אותו אמור היה ללוות. בשעות אחר הצהריים של יום חמישי הסתיים קו הייצור הזה, ובכך הגיעה השליחות לסיומה. מעתה רשאי היה לשוב לביתו, אלא שהטיסה הקרובה לארצו נועדה להמריא רק לפנות בוקר יום המחרת, ערב שבת קודש. טווח השעות הותר לו מן מרווח להגיע הביתה מבעוד יום.

בנסות צללי ערב יום חמישי, סיים את הסיפורים הדרושים וסעד את לבו במעט המזון שנותר באמתחתו, התפלל ערבית ופנה ללינת לילה קצרה. המונית שהזמין, אמורה היתה להגיע אל המלון כשעה אחר חצות הלילה, לעשות את דרכה לשדה התעופה ולהביאו מבעוד מועד אל הטיסה המתוכננת.

אלא שכבר אמר ירמיה הנביא: "ידעתי ה' כי לא לאדם דרכו, לא לאיש הולך והכין את צעדו". וכביאור הרד"ק: אין לו דרכו להכין צעדו, כי לא ידע מה יבוא, ואין ההכנה בידו. זימן ר' יוסף את עצמו אל תכניתו- והיה בטוח כי בכך הכין צעדו על הצד הטוב ביותר, הן "לא ידע מה יבוא" ולא עלה על דעתו שה' כונן צעדיו לדרך שונה לחלוטין.

עיקובים שונים ביציאה לדרך, גרמו לכך שהמונית יצאה באיחור מועט. הצטרפו לכך עוד סיבות ונסיבות במהלך הדרך, עיכוב גרר עיכוב, ובהגיעו אל הסטרמינל התברר לו כי הטיסה לארצו כבר נעלמה, אין אפשרות לעלות עוד אל המטוס הניצב כבר על מסלול ההמראה. ניצב שם והתחנן בכל לשון, הן הטיסה הבאה עומדת להמריא רק מספר שעות לאחר מכן ולא יעלה על דעתו להצטרף אליה, מחשש

שלא יספיק להגיע לביתו במועד. לא יכנס בספק ספיקא של חילול שבת ח"ו. ברם, פניהם האטומות של פקידי הסטרמינל העידו בהם שאינם מבינים את הדברים. חזרו ואמרו לו, כי מחמת איחורו יאלץ להתמתין לטיסות הבאות.

פנה לאחוריו והתיישב באין אונים על ספסלי ההמתנה כדי לחשב את צעדיו הבאים. במוצאי שבת אמורה לצאת טיסה נוספת, אולם כיצד יעשה את השבת במדינה זרה זו, אשר אין לו מושג אם יש בגבולותיה יהודי נוסף מלבדו?! צקלון מזונן, ריק לחלוטין, הוא נשא עמו מזון כדי יומיים ותו לא. אין באמתחתו מאומה לסעודות השבת, לא חלות ולא יין, לא דגים ולא בשר, תם הלחם שברשותו, בגדי השבת אף הם אינם תחת ידו, היכן יתפלל, קריאת התורה מה תהא עליה?

לאחר שיקולים וביירוטים, קם בלאות והחליט לשוב על עקבותיו, לחזור אל העיר. הזמין מקום בטיסה היוצאת במוצאי שבת, הודיע לבני ביתו על השינוי הבלתי צפוי ויצא לשוב במונית אל המלון. יהי אשר יהי, קדושת יום השבת קודש- קביעא וקיימא, עיצומו של יום השבת, גם ללא סעודות ומלבושי כבוד- מבואו ועד צאתו. באין בידו מאומה מסממני השבת, ידבק עצמו בפנימיותה של תחילה למקראי קודש, ישביע עצמו מתפילותיה ומקדושתה, ושמירת הלכותיה תהא לו כמעדני עונג.

בהגיעו אל המלון, היה זה בשעות הבוקר הראשונות. עוד היתה לו אפשרות לקבל את מפתח חדרו ולהמשיך לשהות בו עד הצהריים המלונאי שניצב בדלפק, הודיעו ברורות כי בחצות היום, בהיכנס החדרנים לנקות את החדר, עליו לפנות את המקום לטובת האורחים האמורים להגיע בשעות אחר הצהריים. לבקשתו, חיפש הדלפק ונבר ברשימות כדי לחפש אם נותר חדר פנוי ליום השבת-אולם התברר שהמלון מצוי עתה בתפוסה מלאה.

עלה לחדרו והתפלל שחרית, טעם מעט פירות והטה עצמו לתרדמה כדי לאזור כחות לקראת החיפושים אחר קורת גג, לשהות תחתיה ביום השבת אשר הכין לו ה' בארץ נידחת זו.

טרם קם לעזוב את המלון, התקשר אל מלונות נוספים ובירר אם יש בהם מקום שהות פנוי ליום הקרוב- אך בכלן נענה בשלילה, התברר שזאת היא עונה עמוסה ביותר. בלית ברירה, החליט לגשת בעצמו אל המלונות ולברר אולי בכל זאת קיימת בהם פינה עבורו, הן לא יעשה את היום והלילה תחת כיפת השמים בין הגויים.

התשובה השלילית חזרה על עצמה בשנית ובשלישית, ברביעית ובחמישית. מלון זה מארח 'עידת עסקים' ובמלון אחר נערכת חגיגה גדולה, זה

סגר אנפים עקב שיפוצים וזה מלא עד אפס מקום. הוסיף לנדוד כך מאחד למשנהו, עד שהגיע אל האחרון שבהם. בהיווכחו שאף הוא גדוש אורחים עד גדותיו, ביקש אפוא שיואלו להקצות עבורו פינה כלשהי אפילו מחסן או חדר אחורי, ובלבד יהא לו היכן להניח את גופו ומטלטליו, אלא שפקידי המלון המפואר לא נענו לבקשה מזוהה זו שמעולם לא שמעו כמותה, בקשווהו בעדינות שיואל לעזוב את המקום בהקדם, בסברם כי נקלעו לעסק עם תמהוני מחוסר בית.

אילו היו לרשותו שעות נוספות, פונה היה לערים אחרות. אולם השעה ההולכת ומתאחרת לקראת שבת קודש לא הותירה לו ברירה זו. עליו למצוא לעצמו מקום ויהי מה. המשיך כך את מסעו חסר התועלת, נדד בעיר אנה ואנה ורגליו הוליכוהו אל אחד המלונות שכבר ביקר בהם בשעות האחרונות.

נכנס לשם בשנית ובירר אם התפנה מקום. בשמעו שהמלון עודנו מלא, תינה את מבוכתו באוני הפקיד- והלה ניאות להסכים שישהה ביום הקרוב בלובי המלון תמורת תשלום סמלי.

נכנס אפוא אל הלובי, 'התנחל' באחת מכורסאותיו הפינתיות והתארגן לשהות בפניה זו במשך כל השבת. על כורסה זו יטעם את הפירות שישג, בה יערוך סעודותיו וזמירותיו החרישיות, יתפלל וגם ישן.

הניח מזוודתו מתחתיה והתיישב. פרי או שניים יהיו לו היום תחת חלות ודגים, כורסה מלונית תהיה לו תחת חדר ראוי, ויעלה עליו הכתוב כאילו...

צר היה לו בכל אשר נעשה. מעולם לא היתה לו שבת של המתנה וציפייה לצאתה. נקפה השעה והלכה- בעוד זמן מה תפרוש השבת את כנפיה עלי עולם, תעטוף אל חיקה גם את מדינה זו ותמצא משכן בלבבו. משפט מן הזמירות כנשמע מרחוק: "יום שבת קודש הוא, אשרי האיש שומרמה... ואל ישים אל לבו, הכיס ריק ואין בו...". באין לו מרחץ לטבילה ומקום לתפילה, רחץ פניו וידיו ויצא לחפש לו פינה חרישית שבה יקבל את השבת בינו לקונו.

בלכתו כך ברחבי הכניסה למלון, ניגש אליו הפקיד והנה חדשות בפיו. נודע לו עתה על אחד האורחים שאמור היה לשהות כאן ביומיים הבאים, שלקראת הצהריים קם במפתיע ועזב את המלון בפתאומיות, שילם והלך לדרכו באופן בלתי צפוי. "המלון שלנו מכבד את עצמו", אמר, "אין מדרכנו להכניס אורח אל חדר שלא נוקה והוכן במיוחד, החדר שהלה הותר אחריו הפוך על פיו ובלתי נקי. משום מה, החדרנים שהיו אמורים להגיע היום נעדרו מסיבה לא ברורה- כך שלעת עתה החדר לא מאורגן לאירות. אם עדיפה עליך השהות בו, על פני שהייה בלובי הציבורי- האפשרות בידך". המשך <<

"בעוד זמן מה תפרוש השבת את כנפיה על העולם אל חיקה גם את מדינה זו..."

ספירת העומר

א. נאמר בתורה (ויקרא פרק כג' פסוקים טו-טז) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום".

ב. וכתב בספר החינוך (מצוה רע"ג) טעם המצוה כיון שכל עיקרן של ישראל זה לשמור את התורה וללמוד אותה שכן בזכות התורה נבראו שמים וארץ וכן זו הסיבה והעיקר שנגאלו בני ישראל ממצרים לשמור את התורה וללמוד אותה, לכן נצטוו ישראל למנות את הימים ממחרת יום טוב ראשון של פסח עד נתינת התורה להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכסף והנכבד ללבנו, כמו שעבד שואף אל המנוחה לעת ערב כדי שיוכל לנוח מעבודתו כמו כן אנו סופרים מתי יבוא יום קבלת התורה שהספירה מראה שכל ישעו וכל חפצו של האדם להגיע לזמן הזה.

ג. כאשר אומרים את ה'לשם יחוד' לפני ספירת העומר ראוי להשימם את המילים "הריני בא לקיים מצות עשה" כיון שספירת העומר היום היא מדרבנן אלא יאמר רק "הריני בא לקיים מצות ספירת העומר".

ד. מצות ספירת העומר צריך לספור אותה בשפתיו ולהוציאה בפיו ולא מועיל שסופר בהרהור, ולכן אם ספר בהרהור לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולספור בפה. ולכתחילה צריך להשמיע לאזנו ואם לא השמיע לאזנו אלא ספר בשקט יצא ידי חובה.

ה. אדם שהחסיר לילה ויום ולא ספר, יספור בשאר הימים בלא ברכה כיון שספק ברכות להקל. במה דברים אמורים, ששכח לילה ויום שאחריו אבל אם לא ספר בלילה ונזכר ביום למחרת בבוקר או בצהריים יספור כשנזכר בלא ברכה ושאר הימים הבאים יכול לספור בברכה לכולי עלמא.

ו. אם מסופק אם ספר אתמול או לא, פסק מרן בשולחן ערוך (סימן תפ"ט סעיף ח') שיוכל להמשיך לספור שאר הימים בברכה, והטעם הוא משום שיש כאן ספק ספיקא, שספק ספר ספק לא ספר, ואם תאמר שלא ספר ספק הלכה כדעת ר"י בעל התוספות שכל לילה ולילה זו מצוה בפני עצמה ואז יוכל להמשיך ולספור בברכה, והוא הדין אם הוא מסופק אם ספר בלילה הקודם את המספר הנכון או לא (ולא ספר ביום את המספר הנכון), שיוכל לספור בהמשך הלילות עם ברכה.

ז. וכן הוא הדין אם ספר רק את הימים כמו שצריך באותו יום וטעה במנין השבועות (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום תשעה עשר יום לעומר שהם שלושה שבועות) או להיפך שאמר את השבועות כהוגן וטעה במספר הימים (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום עשרים יום לעומר שהן שני שבועות וחמשה ימים) לכן אם נזכר באותו הלילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

ח. וכן אם ספר רק את הימים ולא ספר את השבועות, או להיפך שספר רק את השבועות ולא ספר את הימים, נחלקו בזה גדולי האחרונים, ולהלכה אם נזכר באותו לילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

ט. נשים פטורות ממצות ספירת העומר כיון שזו מצוה עשה שיש לה זמן וכל מצוות עשה שיש לה זמן קבוע נשים אינן חייבות, אבל אם הנשים רוצות לספור ספירת העומר בלא ברכה רשאיות, אולם על פי הסוד אין להם לספור כלל אפילו בלא ברכה, וכן מנהג הספרדים.

המשך הסיפור...

בשורה של ממש היתה זו עבורו. פשיטא שהעדיף את הפינה האישית והפרטית על פני הימצאות בלובי, לעיני כל. מיהר לקחת את המזודה ולעלות אל החדר, אכן, החדר 'משומש' כהוגן, ניכר היטב שהלה עזב במהירות. עד מהרה החל מכין את אפשרות המרחץ לכבוד שבת, להשליט בו מעט סדר ונקיון, הזדרז עתה לנצל את אפשרות המרחץ שניתנה בידו, ובלבו הודיה לה' על החסד הזה. לכל הפחות קורת גג אישית תהיה לו.

בתוך כך, פתח את הארון כדי להכניס בו את דבריו המועטים - ולנגד עיניו נגלה מחזה מדהים שהפיל עליו הלם. נותר מסומר על עמדו לרגעים ולא האמין, סבור היה שהינו הוזה.

על המדף מונחים שני נרות, עם גפרורים. לצידן ניצב בקבוק מיץ ענבים כשר למהדרין ועליו גביע נאה חד פעמי עם צלחות וצלוחיות. מאחוריהם, חבילה סגורה ומרובעת של מצות שלמות וגם צנצנת אטומה של שמונה מנות דגים, חתומות בחותם כשרות נודעת. ואם לא די בכל זה - הנה קופסה של לפתן, בקבוק שתיה מתוקה, שקיק פירות ותבנית של מיני מזונות, תוצרת כשרה למהדרין.

והארץ נידחה ורחוקה, קצויו תבל והמלון - רוגש גויים, לאומים יהגו בו ריק. מבחוץ עולה קולה של מוסיקה גויית, אין זכר לקדושה וליהדות - ולפניו שבת שלמה, כמעשי ידיו של אליהו הנביא. מה מתחולל פה? מי הביא לכאן את כל ההטבה הזאת? אף אם נאמר שהאורח שעזב את החדר פתאומית יהודי היה, כשר היה, שומר שבת היה, אולם מה טעם הותר אחריו את הכבודה המסודרת והנאה? אתמהה, אתמהה.

הכבודה הזאת - ידע - הרי היא הפקר גמור ומותרת בשימוש. זה שהותר אותה התייאש ממנה, כיון שרצם של חדרני המלונות להשליך אל האשפה כל פריטי מזון שמתארחי המלונות מותרים אחריהם. השימוש בצרכי המזון הכשרים שנתרו במלון מהווה אפוא הצלה מן האשפה שהינה הפקר גמור.

השעה אילצה אותו להתעשת מן ההתפעמות המפליאה והמדהימה, אל החזרה למציאות המתקרבת לקראת שבת. אל הידיעה שכל זה מתרחש בהקיץ ולא בחלום. הדליק אש בנרות והוציא את סידורו לקבל את השבת. פסוקו של דוד המלך מתנגן במוחו בצלילים של שבת: "תערוך לפני שולחן... דשנת בשמן ראשי, כוסי רוויה... אך טוב וחסד..."

... ובדיוק אל המלון הזה הגיע, מתוך האחרים שיוכל היה לנסות את מזלו גם בהם. בדיוק אל המלון שבו התפנה חדר, המכיל בתוכו שבת ערוכה, בלתי מוסברת, ובדיוק נעדרו החדרנים היום. "משום מה... סיבה בלתי ברורה", וכך לא פונה לאשפה כל המזון שנתר בארון. פליאה דעת ממנו נשגבה, לא יוכל לה.

שבת של הארה היתה לו שם, אם יהיה נידחו בקצה השמים - משם יקבצו ה' אלוקי ומשם יקחנו. נגהה עליו אורה העילאי של ההשגחה הפרטית בלי להבין את פשרה - ויתעטף בהודיה ושבח אל-ל חי. בלב מתרוגן ניצב לקדם את מלאכי השרת משרתי עליון שפקדוהו ברחמים. על כוס יין מלא השמיע עדותו על יוצר אבששית, גם לחם משנה היה בידו, כמו שירד משמים ויתענג בנשמה יתירה אשר בו.

בצאת השבת מיהר לעזוב את המקום, הספיק את הטיסה ושב בשלום אל ביתו ואל נחלתו. במשך תקופה ארוכה מיעט לספר את אותו מעשה, חש כי השומעים לא יאמינו למשמע און, תהה בינו לבין עצמו שמא מעשה ניסים אירע עמו שהשתיקה יפה לו...

לימים נערכה באירופה אסיפה רבתי למשגיחי כשרות מהרבה מדינות, ובמפגש משגיחים זה, כאשר סיפרו שליחי המצוה אלה לאלה על הארות שונות בתוך כדי מסעותיהם ונדודיהם - קם לספר מעשה אמת שהיה עמו וכך היה.

לשמע הדברים קם אחד השומעים ושאלו: "זה קרה לך במדינה פלונית בעיר פלונית?" נענה ר' יוסף ואמר "הן". חזר הלה ושאל פרטים נוספים עד שהתברר כי הוא זה שעזב בחפזון את החדר והותר אחריו את כל צרכי השבת. גדולה היתה ההפתעה, לפגוש כך את האיש אשר בידו פתרון התעלומה.

וכה סיפר אותו משגיח כשרות: "הגעתי אל המלון בלילו של יום חמישי, אחר שביצעתי במדינה ההיא שליחות קצרה באותו יום.

אמור הייתי לעשות שם את השבת ולהמשיך במוצאי שבת במסע למדינה אחרת. בשעות הבוקר של יום שישי, התקשר אלי ידיד המתגורר במדינה סמוכה, מרחק של טיסה קצרה, והזמינני להתארח אצלו בשבת. הודיעני שבייר מוצא שיוצאת טיסה למדינתו בעוד כשעתיים ויש בה מקומות פנויים. ביירתי אם אוכל להמשיך את מסעי לאחר השבת ממדינת מגוריו וכאשר התברר לי שאכן כך, קמתי לצאת מיידי, בהחלטה של רגע. ארזתי בחופזה את מטלטלי וכדי שלא להרבות במשא מיותר הותרתי אחרי את צרכי השבת שהכנתי בארון..."

ורוח הקודש מה אומרת: "טעמו וראו כי טוב ה', אשרי הגבר יחסה בו, יראו את ה' קדושי כי אין מחסור ליראיו, כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב".

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

איך להתייחס לבעיות בחיים

אזי כדי שלא יפול ברשת המקרה והטבע, עליו להרבות בתפילה ובביטחון בה', על מנת לחזק עצמו בפרטים הללו לתלות עצמו בה' ולא במקרים. אולם לייסורים המתמשכים נצרכת סבלנות מיוחדת והתאפקות לפי שבצרה זו המתמשכת - על האדם לידע, שדווקא צרה או טרדה מסוימת זו שעוטפת אותו באופן ממושך דווקא, והאדם סגור ומסוגר בה מבלי למצוא פתח לצאת ממנה, זוהי הסיבה לשלמותו ולגדילתו באם יקבלנה בסבר פנים יפות ובסבלנות כראוי, כי לייסורים הממושכים ישנה מטרה נוספת, להורות לאדם שכן נצרך דווקא מצב זה של משך יסורים אלה לשם מהלך גדילתו ושלמותו של זה האדם.

לצרה המתמשכת נדרש סבלנות מרובה להמשיך בתקווה וציפייה לישועת ה', ואף שעוברים עליו זמן וזמנים הרבה שבעיה זו לא באה על מקומה, מצד אחד יראה לחיות עם בעיות בסבלנות ומבלי לחץ ומבלי לדחוק הקץ, ומצד שני לקוות לה' שיושיעו, כלומר שילמד עצמו לסבול ולקוות.

ולכן באופן זה של צרות המתמשכות על האדם להצמיד ב' תפילות במקביל זו לזו. והמה:

תפילה אחת להתפלל לה' להושיעו גם מצרה זו המתמשכת שאין רואים סוף לפתרונה, והוא מכיון שהרי אין מעצור לה' מלהושיע בין רב למעט. ומאידך להתפלל במקביל לה' שאם רואה הוא לנוכח שבעיה זו תימשך, שיתן בו כוח לעמוד במצבו זה, באמונה וביטחון ובסבר פנים יפות, ואז לא ימוט אדם זה לעולם, שכן מתחזק הוא גם על הצד שתימשך בעיתו לקבלה באמונה.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

זה ברור שהתייחסות האדם לשבר יד או שבר רגל שונה מהתייחסותו למום קבוע, כמו נכות וכיוצא, לשבר יד או שבר רגל האדם מתייחס באופן לחוץ, וממהר מייד למצוא מזור למכתו, ולסיים את צרתו, על הצד הטוב, וכן כשאדם במשבר כספי זמני - רץ ואץ לסדר ענייניו שכן יודע שבהתאמות שיתאמץ תיפתר הבעיה. אולם כשאדם במצב של נכות, משתדל להשלים עם מצבו, שכן אין לו לאן לרוץ, אין לו מה לדחוק, אדרבא עליו להיות רגוע, ולהשתדל להשלים עם מצבו ולחיות כך, וכמה שיותר להיות רגוע ושלו עם מצבו, אחר שאין תרופה למכתו.

כמו כן כלפי שמים יש לדעת שלב' גוני יסורים שהזכרנו החולפים והמתמשכים יש ב' אופני התייחסות שונים. ולכל אופן מהיסורים יש להתייחס באופן שונה.

ליסורים החולפים שנראה פתרון בזמן ובאופן הצפוי במהלכים טבעיים, יש לאדם להתפלל ולבטוח בה' שיעזרהו מצרתו זו ויעמוד לו עתה בשעת דוחקו, וכגון כשהוא לפני ניתוח המצוי והרגיל, או חולה בשפעת, או שהינו בגבס על שבר יד, וכיוצא, או לפני משפט המצוי והרגיל, יתפלל לה' בכל כוחו שיעזרהו לצאת לשלום.

וכן כיוצא בזה כשעומד הוא לקנות פריט שאין בדרך כלל סיבוך בקנייתו, כגון מוצר חשמלי, ביגוד וכיוצא, או אפילו דירה מכונית, בכאן ירבה בתפילה לה' מאוד שיעזרהו, ואף יפציר על כך, והסיבה, דווקא להיות שמצבים אלו החולפים באופן ובזמן הצפוי, והוא כך מטבע ודרך העולם, עלול האדם ליפול לכפירת המקרה והטבע, ולחשוב מה לי להתפלל, מה לי לדאוג הלא מטבע העולם שמצבים כאלו מסתדרים לאדם מעצמם, במשך הזמן או באופנים ידועים ורגילים.

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: www.Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:

